На тій горі вітри збивають з ніг,
сльозяться очі і в очах дерева.
З гори течуть, звиваючись…
Лиш хата
стоїть собі. Ніхто в ній не живе.
Я чув, що люди ті давно померли,
і нині в хаті розгулявся вітер
такий, як скрізь, бо хата вся – зі шпар:
найбільші – двері, вікна, а в найменші
якраз заходить ніж.
Мені вітри
тут дошкуляють дужче, ніж надворі;
й подумав я собі: усі вітри
за всі роки, за всі десятиліття
так вимели цю пустку, що у ній
не те що дух людей, а й запах житла
відсутній. Але я згадав також
всі обороги, і стайні, й зимарки
порожні
на верхах і на вітрах,
ще більше ветхі, але там не так…
Я там ховався від дощу і вітру,
і стіни захищали, всі – зі шпар.
А тут – не так. Незатишно. Тому,
подумав я, що тут… жили… Невже
усе, що залишили після себе, –
ця моторош? Я чую: хтось біжить,
кричить немовби… руки простягає…
І голос ледь-ледь чути. Голос-шелест.
Я ще собі кажу: "Весною пахне!
А тут – ця хата…"
Та не в хаті річ!
Так, запах, барва – нинішні,
а звук?
А рухи цих вітрів? "Вітри ж весняні!" –

кричу. І чую: хтось біжить
мені
навстріч. Незримі руки простягає…
ї звуки коло хати – вже такі,
які бувають коло хати, в хаті.
Лиш, може, слабші.
Лиш не всі.
Й повільні…
Кричать, сміються, сваряться і плачуть…
Ну звісно, хтось тут жив. "Давно померли", –
про це я чув. А хто ті люди? Як
жили?— не знаю. Хто кому розкаже!
Жили собі. "Сварились і мирились".
Немовби їх забрали ці вітри!
Давно людей нема, а ще гудуть.
Все щось виносять із цієї пустки!
Забрали крик, і плач, і сміх, і смуток,
забрали все і понесли під хмари
чи понад хмари!
Таж кудись несуть!!!
Уже й назад приносять.
Звідки? Нащо?
Чи віддають, як борг, зужиті звуки?
Ти руки простягаєш… Ти легка.
Шепочу ще: "Ну де ж це ти навчилась
так повертатись?" Чую: ти біжиш
і хату обминаєш.
Цю, свою…
Руками протинаєш!.. Тут, далеко…
Які холодні і легкі вітри!
Спинилися дерева. Оглядаюсь.
І ще раз оглядаюся. І знову.
І звідусіль.